

Единъ въ лазура синь, безъ равенъ, безъ другаръ, —
Надъ всички планини възвишениятъ царъ.

Високо той надъ тѣхъ издига лобъ гранитенъ,
Съсь вѣченъ снѣгъ вѣнчанъ и съ облаци укитенъ.

И гледа, мълчаливъ, въ далекий хоризонъ,
До самия Олимпъ — на боговетѣ тронъ.

А оболо — тѣла гиганти гарделиви
Чукъари, върхове и чалове плѣшиви —

И страшни ридища съ изгризани чела,
Въ смирение стожатъ прѣдъ вѣчний Муссала.

И всички въ единъ гласъ гиганта прѣвъ вѣнчаватъ,
Върховната му мощъ и висота признаватъ.

„Ти нашъ си царъ и вождъ, планински ходъ мълви, —
Прѣдъ твоята глава ний скланяме глави.

Високъ си ти надъ насъ, отищълъ си въ небето,
Съперникъ нѣмашъ другъ, царувашъ въ вишинето.

Сълнечнитѣ лучи най-първо тебъ златятъ
И орлитѣ едни по тебе се вѣстятъ ;

Тамъ дѣто видишъ ти, не стига другъ отъ нази,
И вѣчна дѣвственностъ чело ти гордо пази.

Осанна тебъ ! Вѣнецъ и слава ти си намъ,
Най-първъ и най-свѣтливъ, най-чистъ и най-голямъ,

И горди сме съ тебъ, прѣдъ кой сме сички мали,
И хора да сме ний — ний бихме те ругали !